

Tencerem Müzik Grubu

Yazar: Fedu.ai

Nurdan pencere kenarında oturmuş, sessizliğe bakıyordu. Evdeki radyo üç gün önce bozulmuştu. Önceden sabahları şarkılarla uyanır, melodilerle hayaller kurardı. Şimdi evin içinde sadece sessizlik vardı. Nurdan derin bir iç çekti.

“Müziksiz ev çok boş oluyor,” diye düşündü.

Ertesi sabah kahvaltı sırasında kaşığını kaseye vurdu. "Tık!" diye bir ses çıktı. Tekrar vurdu: "Tık tık!" Bu hoşuna gitti. Sonra bardak kenarına dokundu. "Ting!" diye bir melodi duyuldu. Nurdan'ın yüzü aydınlandı.

"Bu sesler müzik gibi!" dedi heyecanla.

Kahvaltıdan sonra mutfağa koştı. Büyük tencereye tahta kaşıkla vurdu: “Bom!” Küçük kapakları birbirine vurdu: “Çın çın!” Plastik kaplar da farklı sesler çıkarıyordu. Nurdan mutfağı küçük bir orkestraya çevirmişti. Kendi kendine güldü.

“Buldum! Evimiz aslında bir müzik odası!”

Öğleden sonra mahalledeki arkadaşlarına koştu. Hikmet, Makbule ve Osman onu bekliyordu.

"Size inanılmaz bir şey göstereceğim," dedi. Çantasından saklama kaplarını ve kaşıkları çıkardı. Vurmaya başlayınca ritim oluştu. Arkadaşları hayran kaldı.

"Vay canına Nurdan! Bu gerçek bir müzik gibi!"

Hikmet hemen teneke kutular getirdi. Osman cam şişeleri sıraya dizdi. Makbule de pirinç dolu kavanoz salladı. Ortalık çeşit çeşit sesle doldu. Ama bir sorun vardı: Herkes aynı uyumu yakalayamıyordu. Bazıları ritmi kaçırıyor, sesler karmakarışık oluyordu.

Nurdan dikkatle dinledi. Fark etti ki bazıları kolayca ritim tutabiliyor, bazıları ise zorlanıyordu. Gülererek söyledi: "Demek ki herkesin müzik kulağı farklı. Ama çalabilenler gerçekten yetenekli."

Arkadaşlar gülüştü. Osman davul gibi vurabiliyor, Makbule marakas gibi sallayabiliyor, Nurdan ise melodiyi taşıyordu.

Üçü bir araya gelip karar verdiler.

"Bir grup kuralım!" dedi Hikmet. Osman coşkuyla ekledi: "Adı da Tencerem olsun. Çünkü ilk sesimizi tencereden çıkardık."

Herkes alkışladı. Nurdan gururla gülümsedi: "Tencerem, bizim müzik grubumuz!"

Ertesi gün Makbule kâğıtlar getirdi. Elle renkli afişler hazırladılar. Üzerine büyük harflerle yazdılar: "TENCEREM KONSERİ – Komşu Mahallede!" Resimler çizdiler, tencereler ve kaşıklar boyadılar. Elleri yapışan boyalara bakıp kahkahalarla güldüler.

Sonunda konser günü geldi. Komşu mahalle meydanında sahne kurdular. Nurdan su şişelerinden yaptığı melodili çalgıyı aldı, Osman tencere davuluna geçti, Makbule marakaslarını salladı. Hikmet de ritim tuttu. İlk notalar çkınca herkes merakla etraflarına toplandı.

Müzik büyüdükçe kalabalık alkışlamaya başladı. Çocukların ellerinde gerçek enstrümanlar yoktu ama ruhlarıyla çalışıyordu. Ritimler birleşiyor, melodiler yankılanıyordu. Mahallenin çocukları dans etmeye başladı. Büyükler de gülümsedi.

"Sanat insanı böyle birleştirir işte," dedi yaşlı Süleyman Amca.

Konser bitince meydan alkışlarla çınladı. Komşu mahalleli çok mutlu olmuştu.

“Teşekkür ederiz çocuklar!” dediler. “Bizi eğlendirdiniz, kalbimizi neşeye doldurdunuz.”

Nurdan ve arkadaşları sevinçten birbirine sarıldı. Onların müziği mahalleleri dost yapmıştı.

O günden sonra iki mahalle çocukları sık sık buluştu. Birlikte oyunlar oynadılar, müzik yaptılar, kahkahalar attılar. Nurdan pencereden gökyüzüne bakıp gülümsedi: "Demek ki sanat, sadece ses değil; dostluk, paylaşmak ve kalpleri birleştirmekmiş."

Ve "Tencerem" grubunun şarkıları mahallelerde yankılanmaya devam etti.